

ใจดีจนสายชด
Sideline

กัสนัวร์

Sideline

ไซด์ไลน์สายใจ

Copyright By Tassaneewaree © 2016. All Rights Reserved.

ความเข้าใจ

มีณา ผู้คร่ำหวอดในวงการจัดหานักแสดงได้มองเห็นแนวโน้มในการเป็นนักแสดงของ

ผักหวาน เด็กหญิงหน้าตาอมยิ้มที่เธอช่วยอุดหนุนซื้อพวงมาลัยทุกวัน

เมื่อได้รับรู้ชีวิตที่น่าสงสารของผักหวาน เธอจึงชวนผักหวานมาอยู่ด้วย หลังจากนั้นเมื่อผักหวานเรียนจบมัธยมปลายมีณาจึงได้ส่งผักหวานเข้าวงการแสดง

ผักหวานจะทำอย่างไรเมื่อบทบาทแรกที่เธอต้องแสดงนั้น...จะต้องรับบทบาทหญิงสาวที่มีคู่รักเป็นหญิงด้วยกัน

ฝึกหวาน&กระเฉด

“มีณา”...

“นี่ลูกซื้อพวงมาลัยมาทำไมทุกวัน” **นางมณี** ถามลูกสาวคนสวยที่ทุกวันกลับมาจากทำงาน จะต้องมีพวงมาลัยติดมือกลับบ้านมาทุกวัน

“อุดหนุนเด็กคะคุณแม่” มีณายิ้มตอบ

บนถนนสายหลักกลางสี่แยกไฟแดงที่รุ่นวาย

“กระเจด กลับบ้านกันเถอะ ปานนี้ตากับยายหิวข้าวแล้ว”

ผักหวาน เด็กหญิงหน้าตามอมแมม เสื้อผ้าเก่าสีมอซอ ผมยาวมัดรวบหลุดรุ่ม ตะโกนเรียกกระเจดเด็กชายตัวน้อยผิวคล้ำหน้าตาคมเข้ม

“เหลืออีกสองพวงเองพี่ผักหวาน” กระเจดไซ่วยิ้มพร้อมส่งพวงมาลัยที่เหลือเพียงอีกสองพวงในมือให้พี่สาวดู

“มาพี่จัดการเอง” ผักหวานรีบวิ่งมาที่น้องชาย เธอรวบพวงมาลัยอีกสองพวงในมือน้องชาย และหันไปมองสัญญาณไฟรอจังหวะให้รถติดไฟแดง

“ปรีน ปรีน” เสียงปีบแตรดั่งขึ้น จากรถยนต์คันสวย หน้าต่าง
รถยนต์ถูกเปิด พร้อมกับใบหน้าสวยที่ส่งยิ้มมายังเธอ

“ว้าวจะหมดแล้ว สองพวงนั้นพี่เหมานะ” มีณาพูดพร้อมกับส่ง
ธนบัตรใบหนึ่งร้อยบาทให้กับผักหวาน

“ไม่ต้องทอนจ๊ะ...พี่ให้หนู” มีณายิ้มมองเด็กผักหวานกับสายตา
ที่เอ็นดู (เด็กคนนี้น้ำตาดีทีเดียว จับอาน้ำชาดื่มบำรุงสักหน่อย
นางเอกหนังชัด ๆ)

มีณา...ฝ่ายจัดหาดารานักแสดงนักแสดงหน้าใหม่บ๊องเข้า
วงการ มองหน้ามอมแมมของผักหวานอย่างพิจารณา สายตาของเธอ
ลองได้มองใครแล้วไม่เคยพลาด ทุกคนที่เข้าวงการด้วยสายตาของเธอ
ดังกันมาหลายคนแล้ว

“ขอบคุณมากค่ะพี่สาว” ผักหวานยิ้มยกมือไหว้

“เจอกันพรุ่งนี้จ๊ะสาวน้อย” เสียงปีบแตรจากรถคันหลังทำให้
มีณาต้องรีบออกตัวขับรถไปอย่างรวดเร็วก่อนที่จะโดนด่าจากรถคันหลัง

ผักหวานยิ้มมองตามหลังรถยนต์คันสวย “พี่สาวคนนี้ใจดีจังซื้อ
พวงมาลัยเราทุกวัน แถมยังไม่เคยเอาเงินทอนด้วย”

“ว้าว พี่ผักหวานสองพวงได้ตั้งร้อยบาทนะ” กระจาดตาโตมอง
แบงค์ร้อยในมือของผักหวานอย่างดีใจ

“หกลีบบาท...กระจาดขอได้หรือเปล่าครับ กระจาดอยากกินไอ
ติม” กระจาดมองหน้าผักหวาน ที่ยิ้มมองมายังน้องชายตัวคล้ำอย่าง
เอ็นดู

“ได้สิ...ปะเราไปกินไอติมกัน แล้วค่อยซื้อกับข้าวไปให้ยายกับ
ตา” ผักหวานกอดคองน้องชายต่างที่มาเดินไปจากริมถนนสี่แยกอย่าง
น่ารัก

...สองพี่น้องเดินกอดคอกันกลับบ้านพร้อมกับถูกับข้าว
หลังจากกินไอติมที่กระจาดเรียกร้องเรียบริ้วแล้ว

“มาแล้วจะยาย...ตา วันนี้มีไข่พะโล้ที่ยายชอบกับปลาทูทอดที่
ตาชอบจ๊ะ” ผักหวานวางถูกับข้าวลง กับสายตาที่มองไปยังตาของ
เธอที่นั่งดื่มเหล้าดองยา อย่างน่าเบื่อ

...บ้านหลังเล็กที่เก่าชอมซ่อจนเกือบจะพังลงมา ในชุมชนสลัม
คลองเตย ที่วัน ๆ ได้ยินแต่เสียงทะเลาะกันของบ้านที่รั่วซัดติดกัน

ตาผัน กับ **ยายปิ่น** สองตายายอยู่ที่นี้มาตั้งแต่ยังหนุ่มยัง

สาว ทั้งสองคนมีลูกสาวคนหนึ่งชื่อ **น้ำตาล**

น้ำตาลออกจากบ้านไปทำงานสองปีเธอกลับมาพร้อมกับเด็กในท้อง ซึ่งก็คือผักหวาน หลังจากคลอดผักหวาน น้ำตาลอยู่เลี้ยงผักหวานและทำงานโรงงานไปด้วย จนกระทั่งผักหวานอายุได้เกือบสี่ขวบ น้ำตาลก็หายไปจากบ้านอีกครั้งหนึ่ง ไม่กลับมาอีกเลย มีส่งเงินมาบ้างตอนที่หายไปใหม่ ๆ และหลังจากนั้นก็หายไปทั้งคนและเงิน

ตอนที่ผักหวานอายุได้ห้าขวบ ตาผันยังทำงานเป็นยามอยู่ที่โรงงานใกล้บ้าน วันหนึ่งตาผันกลับมาพร้อมกับเด็กชายตัวน้อยในอ้อมแขน เขาพบเด็กชายนอนร้องอยู่ในพงหญ้า ด้วยความที่เป็นคนใจดีมีเมตตาทำให้ตาผันไม่สามารถเดินผ่านเด็กชายตัวน้อยคนนั้นไปได้ ตาผันจึงอุ้มเด็กชายคนนั้นกลับมาที่บ้าน และตั้งชื่อให้ว่ากระเชด

“ตาหยุดกินเหล้าได้แล้ว มากินข้าวเดี๋ยวกัดบั้งแข่งหрок”

ผักหวานพูดพร้อมกับหยิบจานข้าวมาวางและเทกบั้งข้าวลงใส่จาน

“เอ็งสองคนกับยายกินกันก่อน ตายังไม่หิว” ตาผันหันมาตอบหลานสาว... ถึงตาผันจะขี้เมาแต่ตาผันก็ไม่เคยด่าและระรานใคร

ตาฉันเริ่มคิดมาก...กระเชดโตพอที่จะเข้าเรียนได้แล้ว แต่เขากับยายปิ่นแก่แล้วจะหาเงินที่ไหนมาส่งกระเชดเรียน แล้วไหนจะผักหวานอีกที่ต้องออกจากโรงเรียนมาขายพวงมาลัยแทนที่จะได้เรียนต่อ ผักหวานเริ่มโตเป็นสาวงานขายพวงมาลัยคงจะไม่เหมาะกะกับหลานสาวของเขา ลำพังเขากับยายปิ่นที่มีเงินผู้สูงอายุเพียงคนละแปดร้อยบาทต่อเดือนยังไม่พอกินพอใช้ ยังได้อาศัยเงินที่ได้จากการขายพวงมาลัยของผักหวานและกระเชดมาจุนเจือ

“กระเชดเดี๋ยวกินข้าวเสร็จแล้วไปอาบน้ำนะ คินนี้ก่อนนอนพี่จะสอนอ่านหนังสือ วันหน้าถ้าพี่มีเงินพี่จะส่งกระเชดเรียนสูง ๆ” ผักหวานบอกน้องชายที่เธอรู้อยู่เต็มหัวใจว่ากระเชดไม่ใช่น้องชายแท้ ๆ ของเธอ แต่ความน่ารักของกระเชดกับความเป็นเด็กขยันรู้คุณ ทำให้ผักหวานและยายกับตารักกระเชดเสมือนหนึ่งลูกหลานในได้

“จ๊ะ (ยิ้ม) พี่ผักหวาน”

ยายปิ่นยิ้มมองหน้าหลานทั้งสองคน กระเชดถึงจะต่างพ่อต่างแม่ต่างที่มา แต่ก็น่าแปลก ที่กระเชดยิ่งโตยิ่งหน้าเหมือนผักหวานขึ้นทุกทีอย่างน่าแปลกใจ

คำคืนในสลัมที่แสนจะวุ่นวาย...กับเสียงดังที่มาจากทุกทิศรอบบ้าน ที่วิวจอลึกเปิดขึ้นดูละครหลังข่าว ก่อนที่จะปิดไฟลง...

หลังตู้เสื้อผ้าที่ใช้กันให้เป็นห้องอีกห้องหนึ่ง โคมไฟอันเล็กเปิดส่องแสงให้ความสว่างกับเสียงอ่านหนังสือที่ผักหวานกำลังอ่านสอนกระแฉ่น้องชาย ท่ามกลางเสียงกรนดังสลับเบา ของสองยายตาที่ovoหลับไปแล้ว

เข้ามิดที่เริ่มวุ่นวายอีกครั้ง ตาผันออกไปรับดอกไม้แต่เช้าเพื่อมาให้ยายปิ่นร้อยพวงมาลัยให้ผักหวานกับกระแฉ่นออกไปขาย

“นั่นรถพี่สาวใจดีนี่... สงสัยรถเสีย” ผักหวานเดินตรงไปที่รถยนต์คันสวยของมีณอย่างรวดเร็ว

“พี่คะ” ผักหวานมองหน้าสวยเต็มไปด้วยเหงื่อที่กำลังก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ที่หน้ากระบะไปรงรถ

“อ้าว เราเอง รถพี่เสียนะ”

“พี่ตามช่างมาหรือยังคะ”

“ตามแล้วจ๊ะ แต่กว่าจะมาคงอีกนาน แถวนี่กับที่ ๆ ช่างอยู่ไกลกันมากจ๊ะ (ยิ้มหน้าเหยียด)”

“ถ้าอย่างนั้น พี่รอแบบนะคะ หนูจะไปตามช่างที่หนูรู้จักให้... เดี่ยวมานะคะ” มีณายิ้มพยักหน้ารับ เด็กสาวร่างบางที่ก้มลงวางพวงมาลัยกองหลบใต้ต้นไม้ริมฟุตบาท ก่อนที่จะหันมายิ้มให้เธอและรีบวิ่งไปอย่างรวดเร็ว...ไม่ถึงสิบนาทีเธอก็กลับมาพร้อมกับชายร่างหนา หน้าเข้มผิวคล้ำที่มาพร้อมกับกระเป๋าเครื่องมือใบใหญ่

“นี่น้ำ **เข้ม** ค่ะ” ยิ้ม

“เดี๋ยวผมดูให้ นะครับ” เข้าพุดพร้อมกับทำหน้าที่ของเขาทันที

“มานั่งนี่ก่อนสิคะพี่ ตรงนั้นร้อน” ...

“หนูซื้อผักหวานคะ แล้วน้องชายที่กำลังเดินมาซื้อกระเฉดคะ” ผักหวานจูงมือมีณามาที่ได้ต้นไม้เพื่อพ้นจากแสงแดดที่ส่องแสงร้อน

“พี่ซื้อมีนาจ๊ะ” มีณายิ้มตอบเธอหันไปทักทายกระเฉดที่กำลังเดินมาหาพี่สาว

“สวัสดีจ๊ะผักกระเฉด”

“สวัสดีครับพี่สาวใจดี ผมชื่อกระแฉับครับ (ยิ้ม) ไม่ใช่ผัก
กระแฉับ” กระแฉับยิ้มตอบ

“ครับกระแฉับ พี่ล้อเล่นครับ” มีณาหัวเราะให้กับท่าทางที่เอา
จริงเอาจังของกระแฉับที่ดูไร้เดียงสาและน่ารัก

“แล้วนี่เราสองคนไม่ไปโรงเรียนหรอเนี่ย” มีณาถามด้วยความ
อยากรู้ ทุกครั้งที่เธอผ่านมาทางนี้ไม่ว่าจะเป็นวันไหนเธอก็เห็นเด็กสอง
คนที่นี่ทุกวัน

“ไม่ไปค่ะ เราสองคนไม่มีเงินเรียนหนังสือค่ะ” ผักหวานตอบ
ตรง ๆ กับสายตาที่ยิ้มออกมาอย่างใสซื่อ

“แล้วพ่อกับแม่ของหนูสองคนล่ะ” มีณาขมวดคิ้วถาม

“ไม่มีครับ” กระแฉับยิ้มตอบ

“เราสองคนอยู่กับตาบ้ายครับ บ้ายกับตาร้อยพวงมาลัยให้
เราสองคนมาขายครับ” กระแฉับพูดต่อ

(น่าสงสารจัง)...

“แบตเตอร์ี่หมดครับ” เข้มหันมาบอกกับหน้าที่ไซกเหงื่อ

“เปลี่ยนให้หน่อยได้ไหมคะ” มีณาพูดด้วยสีหน้าที่อ่อนนออน

“ได้ครับ...ผมขอเงินค่าเบตเตอริด้วยครับสองพัน เตี่ยวผมเอา บิลมาให้” เข้มบอกกับเจ้าของรถ มีณาส่งเงินให้เข้าตามที่เขาบอก ก่อนที่จะหันกลับมาคุยกับเด็กสองคนต่อ

“ผักหวานอายุเท่าไรแล้วคะ” มีณามองหน้าผักหวานถาม

“สิบสองปีคะ” ยิ้ม

(หน้าตาสวย อีกสามปีก็เข้าวงการได้แล้ว...ถ้าเราขอไปอยู่กับ เราแล้วส่งให้เรียน ยายกับตาของผักหวานจะยอมหรือเปล่านะ แล้ว กระจกจะอยู่อย่างไรถ้าไม่มีพี่สาวอยู่ด้วย เราคงเอาไปทั้งสองคนไม่ได้ หรือว่าจะส่งกระจกเข้าเรียนโรงเรียนแถวนี้ แล้วพาผักหวานไปอยู่กับ เรา ส่งเรียนโรงเรียนที่ดีขึ้นมาน้อย ยายกับตาสองคนจะยอมหรือ เปล่านะ)

ไม่นาน...ช่างเข้มก็กลับมาพร้อมเงินทอนกับบิลส่งให้ มีณา และหันไปเปลี่ยนเบตเตอริตัวใหม่ให้เธออย่างไม่รอช้า

“เสร็จแล้วครับ คุณลองสตาร์ทดูก่อน” เข้มหันมาบอกมีณา

“คะ”... “ติดแล้วคะ ขอขอบคุณมากนะคะ” มีณายิ้มดีใจ เธอ ขอขอบคุณพร้อมกับหยิบแบงก์พันในกระเป๋าส่งให้เข้ม

“ผมไม่มีทอนครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะไม่ต้องทอน ขอขอบคุณมากนะคะ”

“ขอบคุณครับ” เข็มรับมาอย่างดีใจ

มีณามองตามร่างกายที่เดินจากไปอย่างขอบคุณ ก่อนที่จะหันมาที่เด็กสองคนที่กำลังก้มลงหยิบพวงมาลัยที่กองไว้ที่โคนต้นไม้มาคล้องใส่ที่ข้อมือ

“พี่ซื้อพวงมาลัยสองพวงสิ” มีณายิ้ม

“นี่ครับ” กระเชดส่งพวงมาลัยให้ มีณาส่งแบงค์ร้อยให้กระเชด ก่อนที่จะส่งแบงค์พันอีกใบหนึ่งให้กับผักหวาน

“พี่ให้ละ เอาไปกินขนมกันนะ... พี่ไปก่อนนะ เอาไว้พี่จะมาหาใหม่” มีณายิ้มมองหน้าเด็กสองคนที่ตื่นเต้นกับเงินที่มีณาส่งให้

“ขอบคุณค่ะ / ขอบคุณครับ” ผักหวานกับกระเชดมองตามมีณาจนรถยนต์คันสวยไปไกลจากการมองเห็น

สองพี่น้องหันมามองหน้ากันด้วยความดีใจกับแบงค์พันในมือ ก่อนที่จะพากันเดินขายพวงมาลัยต่ออย่างสบายใจ

พี่สาวใจดี

ไม่รู้เพราะเหตุใด...ที่ทำให้มีหน้าที่ต้องเก็บเรื่อง
ผักหวานกับกระแฉะมาคิด อาจเป็นเพราะเธอเกิดมาบนก
องเงินทอง ถึงแม้ว่าเธอจะร่ำรวยแล้ว แต่มีหน้าที่ไม่
เคยหยุดที่จะทำงาน

(คุณแม่กับคุณพ่อจะว่าอะไรเราหรือเปล่านะ ถ้าเราจะขอ
ผักหวานมาส่งเสียเลี้ยงดู)

“คิดอะไรอยู่ลูก” นงมณีถามลูกสาว กับสายตาที่มองมีณานอยู่นาน ท่ามกลางความคิดของมีณา ที่ไม่รู้ว่าแม่และพ่อของเธอจับตามองเธอที่เหม่อลอยอยู่

“พอกับแม่ นั่งมองลูกนานแล้ว” **สราญ** มองหน้าลูกสาว

(ถามเลยดีกว่า) “คุณแม่คะ คุณพ่อคะ ถ้ามีณาจะขอส่งเสีย
เด็กผู้หญิงสักคนหนึ่ง คุณแม่กับคุณพ่อจะว่าอย่างไรคะ” มีณา
ตัดสินใจถามออกไปทันที

“เด็กที่ไหนลูก” นงมณีคิ้วขมวดถามลูกสาว

“เด็กชายพวกมาลัยที่สี่แยกคะคุณแม่ ลูกสงสารไม่มีพ่อแม่
ไม่ได้เรียนหนังสือ” มีณาตอบพร้อมกับการทำหน้าเศร้าตามที่เธอเล่า

“ไม่มีพ่อแม่แล้วเด็กคนนั้นอยู่กับใคร” นงมณีถามต่อ

“อยู่กับยายตาแล้วก็น้องชายอีกคนหนึ่งคะ”

“ถ้าพาเขามา แล้วยายกับตาและน้องชายเขาจะยอมหรือลูก”

นงมณีถามกลับ

“มีณาก็ยังไม่รู้ค่ะ มีณาทามคุณแม่กับคุณพ่อก่อน ถ้าคุณแม่กับคุณพ่อไม่ว่าอะไร มีณาจะลงไปคุยกับยายตาของผักหวานดูค่ะ”

“เราคงไม่หมดมากมายหรอก ถ้าจะดูแลเด็กผู้หญิงอีกสักคนหนึ่ง... (ยิ้ม) แม่ตามใจลูกนะ ถ้าลูกมั่นใจว่าเด็กคนนั้นเป็นเด็กดีสมกับที่เราพามาจะอุปการะ”

“ขอบคุณค่ะคุณแม่คุณพ่อ...มีณามั่นใจค่ะ ว่าเด็กคนนี้เป็นคนดี” มีณายิ้มตอบ

“คุณมีนาคะ เราติดต่อกับคุณ**นุชฤดี** ไม่ได้ค่ะ ฝากคุณมีณาช่วยบอกให้เธอเข้ามาที่กองถ่ายด้วยนะคะ มีหนังเรื่องใหม่จะให้เธอร่วมงานด้วยค่ะ” เสียงผ่านสายโทรศัพท์ที่ดังเข้ามาในเครื่องของมีณา

นุชฤดี ดาราสาวเจ้าบทรบหา ที่ได้ดีในบทนางร้าย ตั้งแต่ที่เธอโด่งดังมีหน้าตาทางจอแก้ว เธอก็ขอแยกตัวออกไปรับงานเอง ซึ่งนานๆ ครั้งจึงจะมีงานเข้ามาสักครั้งหนึ่งหลังจากที่มีณาไม่ได้เป็นผู้จัดการส่วนตัวให้

“ได้ค่ะคุณ **ตรีรัตน์** เดี่ยวมีญาติติดต่อนุชฤดีให้แล้วจะให้นุชฤดีเขาไปที่กองถ่ายนะคะ” มีญาติออบรับงานแทนนุชฤดี เธอวางสายลง (ยิ่งไม่มีมีงาน ก็ยิ่งหาตัวยากนะนุชฤดี)

“พี่มีณานิโทรเข้ามาทำไมกันเนี่ย” นุชฤดีทำท่าไม่พอใจสายที่โทรเข้า

“หรือว่ามีงานให้เราทำ ช่วงนี้เรากำลังกรออยู่ด้วย”

“สวัสดิ์ค่ะ...พี่มีณานิอะไรคะ” นุชฤดีตัดสินใจรับสายโทรเข้าของมีณากับความหวังว่ามีงานให้เธอทำ

“เข้าไปหาคุณตรีรัตน์ที่กองถ่าย คุณตรีรัตน์กำลังจะเปิดกล้องหนังเรื่องใหม่” มีณานิไม่ทักทายกลับ กับคนที่ไม่เห็นคุณค่าความหวังดีที่เธอมีให้ เธอรีบบอกความต้องการของตรีรัตน์ออกไปอย่างรวดเร็ว

“ได้ค่ะพี่มีณา ขอบคุณมากค่ะ เอ๋พี่มีณาคะ ตู๊ดต๊ด...อ้าววางสายไปแล้ว...เห้อว่าจะขอกลับเข้าไปในสังกัดซักหน่อย”

นุชฤดีทำหน้าที่เซ็ง แต่เธอก็มีความดีใจอยู่บ้างที่มีงานเข้ามาในยามที่เธอกำลังจะหมดเงินเก็บที่ควักออกมาใช้กินอยู่อย่างฟุ่มเฟือย

สี่แยกไฟแดง

(เอ...วันนี้ผักหวานหายไปไหน ทำไมไม่ออกมาขายพวกมาลัย)
มีณาปรายตามองไปที่บริเวณที่เธอเคยแวะซื้อและพูดคุยกับผักหวาน
(หรือว่าจะเกิดอะไรขึ้น แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่าบ้านผักหวาน
อยู่ที่ไหน)

มีณาขับรถไปตามทางถนน กับสายตาที่กวาดมองไปทั่วเพื่อ
มองหาผักหวานกับกระเฉด

(ถามที่คู่ซ่อมรถดีกว่า บางทีอาจจะรู้จักหรือเคยเห็น) มีณา
เลี้ยวรถเข้าไปจอดปากทางเข้าชุมชนคลองเตย ซึ่งมีร้านซ่อมรถยนต์
เล็ก ๆ เก่า ๆ ตรงปากทางเข้าซอยที่เล็กและแคบ

“ขอโทษค่ะ ไม่ทราบที่รู้จักบ้านของเด็กชายพวกมาลัยที่ซื้อ
ผักหวานกับกระเฉดหรือเปล่าค่ะ” มีณาลงไปถามอย่างมีมารยาท

“อ้าวคุณนั่นเอง มาหาผักหวานกับเจ้ากระเฉดหรือครับ” ชาย
ร่างหนาผิวเข้มหันมายิ้มถาม

“อ้าวคุณนั่นเอง” มีณาจำได้ว่าเขาคือเข้มที่ซ่อมรถยนต์ให้เธอ
เมื่อวานที่สี่แยก

“คุณจะไปหาเด็กสองคนนั้นหรือครับ” เข้มยิ้มถาม

“คะ...ดิฉันไม่เห็นออกมาขายพวงมาลัย ไม่รู้ว่าไม่สบายหรือเปล่า”

“เด็กสองคนนั้นไม่ได้เป็นอะไรหรอกครับ แต่ที่เป็นก็คือ ชุมชนที่เขาอยู่กำลังจะถูกเวรคืน น่าจะกำลังพากันหาที่อยู่ใหม่ล่ะครับ...ผมก็ต้องหาที่ใหม่เหมือนกันยังไม่รู้เลยว่าจะไปอยู่ที่ไหน” เข้มตอบกลับ เข้ายิ้มบาง ๆ บนความเศร้า

“โอ...แล้วนี่คนในชุมชนเขาจะไปอยู่ไหนกัน” มีฉันท่าน้ำเต้าลงกับความสงสาร

“รบกวนพาดิฉันไปที่บ้านของเด็กสองคนนั้นได้ไหมคะ”

“ได้ครับ แต่เห็นว่าคุณคงต้องจอดรอไว้ที่นี่ ชิดริมถนนเข้ามาหน่อย เราต้องเดินเข้าไปครับ”

“ได้คะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันไปข้ายารถก่อนนะคะ”

...บ้านเก่าซอมซ่อ ตลอดสองข้างทางในซอยเล็กแคบ ที่มีกลิ่นไม่ดีนักลอยมาจากแอ่งน้ำเน่า กับเสียงพูดคุยโหวกเหวกที่ดังลั่นสอง

ข้างทาง สายตาทุกคนที่มองมายังเธอเหมือนเธอเป็นสิ่งแปลกปลอมที่เข้ามาในชุมชนของพวกเขา

ใบหน้าสวยมองไปตามสองข้างทางกับความคิดเปรียบเทียบระหว่างเธอกับคนเหล่านี้ ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงราวฟ้ากับใต้พื้นดิน ความเป็นอยู่ที่ดีดูเหมือนไม่มีความสุขกับความเครียดภายในจิตใจ ที่ต้องคิดหาที่อยู่ใหม่กันอย่างไม่ทันได้คิดและตั้งตัว

“นั่นไงครับบ้านผักหวาน” เข็มชี้นิ้วบอกไปที่บ้านหลังเก่า หลังคาสังกะสี ด้านหน้าบ้านมีผ้าใบเก่า ๆ กางกันน้ำฝนที่จะสาดเข้าบ้าน ประตูไม้ที่ผุมีช่องโหว่เท่ากับหนูตัวใหญ่ที่สามารถแทรกตัวเข้าไปได้ บันไดสามขั้นยกสูงจากระดับน้ำเน่าเล็กน้อย ประตูบ้านที่แง้มออกทำให้เห็นความคับแคบภายในได้อย่างชัดเจน

“ผมส่งคุณแค่นี้นะครับ”...“ขอบคุณมากค่ะคุณเข็ม” มีณายิ้มขอบคุณ ก่อนที่จะหันหน้าเดินก้าวขาขึ้นมาตามบันไดไม้เก่า ๆ มาที่ประตูไม้ที่เข็มชี้บอกว่าเป็นบ้านของผักหวานกับกระแฉะ เพียงแค่ก้าวเท้าขึ้นผ่านบันไดขั้นที่สาม เสียงไสก็ทักทายขึ้น

“พีมี่มีณา...สวัสดีครับ” กระเชดไผ่ล่หน้าออกมาจากประตูฝุกับ
เสียงไสตาพองโตตื่นเต้นที่เห็นมีณา

“สวัสดีจ้ะกระเชด (มีณายี้มหน้าไสทักทายกลับ) พีฝักหวานล่
จ้ะ”

“พีฝักหวานมาคूसึไครมาบ้านเรา” กระเชดตะโกนเสียงดัง
ฝักหวานไผ่ล่หน้าเนียนออกมาจากบ้านอย่างรวดเร็ว “พีมี่มีณามาได้
อย่างไรคะเนี่ย”

“พีม่าหาเราสองคนที่สี่แยก ไม่เห็นเราสองคนที่ก็เลยจอดรถที่
ร้านซ่อมรถของเข้ม เข้มก็เลยพาพีม่าจ้ะ” มีณายี้ม

“นี่ยายกับตาจ้ะ” ฝักหวานแนะนำมีณา

“สวัสดีคะ” มีณายี้มทักพร้อมยกมือไหว้ สองยายตายกมือ
รับไหว้ เธอหันหน้ามาถามเด็กสองคน

“แล้ววันนี้ทำไมเราสองคนไม่ออกไปขายพวงมาลัยล่ะ” มีณา
หันมาถามฝักหวานกับกระเชดที่นั่งทำวแซนอ่อนอยู่ข้าง ๆ เธอ